

Autorica knjige „Poslednji medved”

HANA GOLD

**IZGUBLJENI
KITA**

MOĆ I MISTERIJA OKEANA...

ILUSTRACIJE: LEVI PINFOLD

Naziv originala:

The Lost Whale by Hannah Gold

Illustrated by Levi Pinfold

Pohvale za Poslednjeg medveda

Ovo je važan prvi roman, važan za nas, za polarne medvede, za planetu. Vrlo je dirljiv, predivno ispričan i nezaboravan.

Majkl Morpurgo

Potpuno zanosno, prepuno divljine i ljubavi.

Karli Sorosijak, autor knjige *Ja, Kozmo*

Divna priča koja uliva nadu.

Biser za sve ljubitelje netaknutih divljina...

Abi Elfnston, autorka knjige *Nebeska pesma*

Postoje neki ikoničniji i ganutljiviji simboli globalnog otopljanja nego što su polarni medvedi na svojim sve manjim i manjim polovima, pa ipak u ovoj neodoljivoj priči i intuitivnom saosećanju nazire se nada i za medvede i za naredne generacije nalik Ejpril.

Pirs Tordej, autor *Poslednje divljine*

I zagrljaj i bojni poklič i najlepše prijateljstvo u srcu su ove priče. Veza Ejpril i medveda menja ih zauvek. Možda će promeniti i tebe.

Ajsling Fauler, autorka *Radanja vatre*

Prelepa priča. Moje srce pripalo je Ejpril i medvedu, kao i izgubljenoj divljini na severu. Ovo je izuzetno važno štivo, koje pokazuje koliki danak klimatske promene uzimaju svetu prirode.

Loren Džejms, autorka *Tišine na kraju sveta*

Predivan prvenac. Magična priča ispričana samopouzdanom, s prelepim ilustracijama Levija Pinfelda.

Predviđam joj grmeću budućnost.

Tajms, *Dečja knjiga nedelje*

Na jednom nivou ovo je čisti eskapizam, sreća, avantura i neobična veza između deteta i životinje. Ali, postoji i mnogo dublja poruka u knjizi. Ejpril deli zabrinutost mnogih mladih za okruženje, svedočeci iz prve ruke o klimatskim promenama. Hana Gold joj daje priliku da izvrši uticaj koji će razumeti deca koja se osećaju bespomoćno. Prelep nezaboravan debi, unapređen Pinfeldovom umetnošću koja oduzima dah.

Fiona Nobl, Bukseler, *Dečja knjiga meseca*

Ovo bi mogla biti najvažnija dečja knjiga dekade. Nešto najbliže savršenoj dečjoj knjizi.

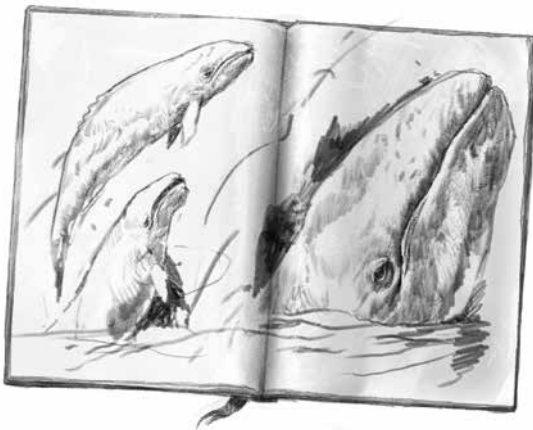
Linda Hil, *Linda's Book Bag*

IZGUBLJENI KIT

Hana Gold

Ilustracije: Levi Pinfold

Prevod s engleskog: Aida Bajazet

Originally published in the English language in Great Britain
by HarperCollins *Children's Books*,
a division of HarperCollins Publishers Ltd., under the title:

LOST WHALE

Text © Hannah Gold 2022

Illustrations copyright © Levi Pinfold 2022

Cover illustrations copyright © Levi Pinfold 2022

Translation © 2022 Propolis Books za srpsko izdanje
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd

Posvećeno Krisu, okeanu i živom svetu u njemu.

PRVO POGLAVLJE

Dolazak

PRVO ŠTO JE Rio Turner zapazio pošto je kročio u salu za dolaske međunarodnog aerodroma u Los Anđelesu bila je užasna buka. Znao je da aerodromi nisu tiha mesta, međutim, u ovoj džinovskoj zgradi bilo je bučno kao na krcatom fudbalskom stadionu.

Drugo što je uočio bila je njegova baka. Mada je od njihovog poslednjeg susreta proteklo punih

pet godina, Rio ju je odmah primetio. Dosta viša od ostalih, nosila je svetlucavi tirkizni kombinezon, naočare sa crnim okvirom i imala gustu, kovrdžavu, sedu kosu.

Osvrnula se oko sebe i zaustavila pogled na njemu. „Rio?“, upitala ga je. „To si ti, zar ne?“ Stala je ispred njega. „Jedva sam te prepoznala. Tako si...“

Naglo je začutala i Rio se zapitao šta li je htela da kaže. Šta god to bilo, nije imao nameru da je pita. Umesto toga, odlučno je prekrstio ruke na grudima.

„Dakle, stigao si“, brzo je dodala. U njenom pogledu bilo je nečeg što se Riju činilo nepoznatim. „Mnogo mi je drago što si ovde.“

Posle kratke pauze privukla ga je u zagrljaj. Ali to nije bio zagrljaj poput onih na kakve je on navikao – topao, mek i bezbedan. Ovaj je bio nekako ćoškast, oštar i grub, i mirisao je na pepermint. Izbrojao je do tri i zatim se istrkao iz njenih ruku.

„Rio?“, oprezno mu se obratila baka. „Dugo se nismo videli. Znam da ti sve ovo izgleda čudno i strano, ali stvarno želim da se tokom boravka kod mene osećaš prijatno kao kod svoje kuće. Uostalom, ja sam ti baka.“

Rio, koji je dotad zurio u pod, podigao je pogled začuđeno. Dobijao je božićne i rođendanske čestitke potpisane s „baka“, ali ovako uživo, ona uopšte nije tako izgledala. Pogotovo ne kad ju je uporedio sa onom drugom bakom, koja je nosila papuče s debelim, gumenim đonom i uporno ga zvala „patkica“ iako, kad se poslednji put pogledao u ogledalo, nije primetio da su mu izrasli ni kljun ni perje. Ne, ova osoba nije izgledala kao baka, pa je neće tako ni zvati, odlučio je. Obraćće joj se sa Fren, kako je glasilo njeno ime.

Nije joj ništa odgovorio, a ona je protrljala ruke premda nije bilo hladno. „Pa dobro, mislim da bismo sada mogli da krenemo.“

Pošto je odbio njenu ponudu da mu ponese kofer – nije on neki slabić, može sam da nosi

svoj kofer – Rio je krenuo za njom ka izlazu, prema parking-zoni, gde se ona zaustavila kod džipa prekrivenog debelim slojem prašine.

Smestio se na suvozačko mesto, pričvrstio pojas i počeo da gricka donju usnu, trudeći se da potisne iznenadnu potrebu da piški.

Kao da je osetila njegovu nelagodnost, Fren se okrenula ka njemu i ponovo nešto zaustila. Ali baš kao i malopre, to nešto opet nije skliznulo s njenih usana. Umesto toga, samo se nakašljala. „Ovaj... mnogo mi je žao zbog tvoje majke”, rekla je.

Na pomen majke oči su mu se momentalno ispunile suzama. Brže-bolje ih je obrisao, nadajući se da Fren to nije primetila. Kako bi izbegao svaki dalji razgovor, okrenuo je glavu ka prozoru i zapiljio se u prazno. Posle kratke pauze motor je zabrujao i džip se pokrenuo.

Riova majka je rođena i odrasla u Kaliforniji. Napustila je rodni kraj s nepunih dvadeset godina pošto je dobila muzičku stipendiju za studije u Njujorku.

Po završetku akademije dobila je mesto violinistkinje u filharmonijskom orkestru u Londonu. Za sve ove godine samo jednom je posetila Kaliforniju i tada je povelala i njega, koji je još bio u pelenama.

To je bilo toliko davno da se Rio ničeg ne seća.

I tako, zahvaljujući majčinom poreklu, i on je, hteo – ne hteo, postao poluamerikanac. U stvari, ta polovina je bila vrlo mala, imajući u vidu to da je jedanaest godina i tri meseca proveo samo u Londonu, govoreći čistim britanskim akcentom. Dugo je sanjario o toj dalekoj, čarobnoj zemlji večitog sunca, s nepreglednim peščanim plažama i drvo-redima palmi, nadajući se da će se jednom ponovo tamo vratiti.

Ali ne ovako.

Otvorio je prozor i duboko udahnuo kalifornijski vazduh. Nažalost, ovo nije bila pametna odluka; udahnuvši smrdljivi smog i dim sa auto-puta, žestoko se zakašljao.

Dakle, ovo je ta Kalifornija? Ovde je sve ogromno. Automobili, saobraćajni znaci, zgrade – čak

mu se azurnoplavo nebo iznad njih činilo većim nego bilo gde drugde. Osećao se kao da je dospeo u zemlju džinova. Nije London mali grad. Naprotiv. Ali nije ni nalik ovome.

Mama mu je stalno pričala da je Kalifornija drugačija. Govorila mu je da je mirna i da će se lepo slagati s njegovim temperamentom. Tvrđila je da...

Naglo je zatvorio prozor. Ne obazirući se na bakine pokušaje da zapodene razgovor, zatvorio je oči i zamislio da se nalazi u univerzumu u kom ga majka nije poslala na drugi kraj sveta kod osobe koju je jedva poznao.

Samo Rio ju je video. Bila je tik ispod površine vode udaljena od broda oko tri metra.

Jedino on je mogao da je čuje. Kad god bi zažmurio i isključio ostala čula, između njega i džinovskog kita uspostavila bi se tanana, nevidljiva veza. Neko čudno strujanje koje je samo on mogao da oseti.

Tako je uspeo da je pronađe. Ženka kita koja se pojavila pred njegovim očima bila je niko drugi do
– Belonosa!

Rekli su o Haninoj nagrađenoj knjizi
POSLEDNJI MEDVED:

„Duboka, poučna i dirljiva priča.”
Majkl Morpurgo

„Žestok vapaj za spas naše planete.”
Sandej tajms

„Prava poslastica za sve ljubitelje prirode.”
Dejli mejl

„Roman za svaku pohvalu.”
Tajms

ISBN 978-86-80802-88-6

